

[Ebba Strange]

og børnehaver. Men jeg ved, at der findes institutioner, hvor man bevidst har udviklet nogle modeller, der er egnede for netop disse børn. Der er nogle forudsætninger, der er vigtige, for at opholdene skal være gavnlige for børnene. Forældrene – ikke mindst mødrene – skal føle sig trygge. Man skal tage imod dem på deres egne betingelser, og børnene skal ikke være der længere hver dag, end familien finder passende og nødvendigt. Der skal helst i den samme institution være grupper af børn af samme nationalitet, og der skal også helst være en voksen eller to, meget gerne fundet i forældre kredsen eller i kredsen af ældre søskende. Forældresamarbejdet skal tilrettelægges ud fra den forudsætning, at det er en tokulturinstitution, og det skal arbejdet med børnene også. Bliver småbørnsårene trygge og positive, mener jeg, der er skabt den bedste baggrund for en senere undervisning, både når det drejer sig om undervisning i modersmål og hjemlandskultur, og når det drejer sig om undervisning i dansk og danske skolefag.

Indvandernes boligsituation rejser problemet om ghettoer. Som indenrigsministeren peger på, ved vi, at der er en tendens til, at indvandrerne bosætter sig i de samme kvarterer. Herved adskiller de sig i øvrigt ikke meget fra danskere, for om vi bor på Vesterbro eller i Gentofte, det har jo også meget med vores sociale status at gøre. Indvandrerne hører for langt størstepartens vedkommende til blandt lavstatusgrupperne, og derfor bor de, hvor der er billigst at bo, og hvor lavstatusgrupperne i øvrigt bor. Men derudover søger de i nogen grad sammen for at finde den tryghed, der er i at bo sammen med nogle, man har kulturfællesskab med. Jeg tror, vi skal være meget varsomme med at gribe ind i dette mønster.

Jeg vil ikke afvise, at det, en kommune som Albertslund har gjort, kan være rigtigt i visse tilfælde. Man forsøger at udtynde de enkelte kvarterer, sådan at man ikke får et enkelt kvarter, der kun er beboet af indvandrere, og et andet kvarter, der kun er beboet af danskere, hvis man erfarer, at det kan være med til at øge modsætningsforholdet, at beboelsesmønsteret er sådan. Men jeg mener, det er vigtigt, at når man gør sådan noget, så skal det gøres efter forhandling med indvandrerne selv.

I det hele taget vil jeg godt sige helt generelt angående alle de ting, jeg foreslår, og alle de ting, der i øvrigt bliver foreslået, at der er nu så mange indvandrere i Danmark, som kender til danske samfundsforhold, som behersker det danske sprog, og som har skabt forskellige former for organisation, at vi på ethvert niveau, hvor indvandrerpolitik skal tilrettelægges, både statsligt og kommunalt, skal gøre det efter forhandlinger med indvandrerne selv og deres organisationer.

Jeg er glad for, at indenrigsministeren en gang til har fået mulighed for at ramme en pæl gennem den fordom, der findes i dele af den danske befolkning, at indvandrerne skulle udgøre et særlig kriminelt element. Jeg er enig med ministere i, at i betragtning af den store arbejdsløshed og de dårlige boligforhold blandt indvandrerne er det påfaldende, at kriminaliteten er så lav, som den er. Det kunne tyde på, at der i indvandrergrupperne er nogle stærke normbånd, som binder mennesker tættere sammen, og som måske er det bedste værn imod, at unge mennesker starter en kriminel løbebane. Måske kunne vi andre lære lidt af det.

Når der nu årligt kun udvises 20–25 personer blandt de fastboende, som har været her mere end to år, kunne vi så ikke snart få en ny udvisningspraksis? Her vil jeg gerne efterlyse fremmedudvalgets arbejde netop med udvisninger, som jo var en af grundene til, at udvalget overhovedet blev nedsat.

Vi vil gerne fra SFs side foreslå, at en lille smule kriminalitet må vi acceptere som prisen for, at mennesker, der ønsker at bo her, og som har boet her et par år, ikke risikere udvisning. Det vil lette de familietragedier, som mange af os kender konkrete eksempler på. Det vil lette det juridiske apparat på alle niveauer, og det vil lette fangernes usikkerhed, der ofte skyldes, at de ikke ved, om de er købt eller solgt, når de har udstået deres fængselsstraf.

Udvisning af folk, som gerne vil blive her, og som har tilknytning til landet, er en ekstra straf oven i den straf, de er idømt, og vi mener, den kun skal anvendes over for folk, der er her illegalt, eller som er her på besøg, eller over for folk, der er fastboende, men har begået så grove forbrydelser som spionage og grov narkohandel, og da skal det være et vilkår i dommen, så de ved, hvad de har i udsigt.